



PREPOROD

www.sindikata-preporod.hr



**Riječ
predsjednika**

ŠTRAJK

Pored dva opravdana razumljiva razloga za štrajk, smanjenja plaće i kršenja kolektivnog ugovora, u sindikatima javnih službi odlučili su se za treći, nesumnjivo najmanje opravdan i, što je još važnije, onima na koje se to odnosi, najmanje razumljiv razlog. Kada sindikati članstvo zovu u štrajk, štoviše čak i kad referendumom žele propitati spremnost članstva za sudjelovanjem u štrajku, svakom bi sindikalnom članu, od profesora do spremačice, trebalo biti jasno zbog čega ga se zove u najteži i najopasniji oblik sindikalne borbe. Je li ovaj puta baš tako i ako nije zašto nije – pitanja su koja se sama od sebe nameću u svezi s najavljenim štrajkom javnih službi.

Predstavnici sindikata ovih dana papagajski ponavljaju kako će članstvo pozvati u štrajk zbog nespremnosti vlade da sa sindikatima uredi cijenu rada u javnim službama nakon što zemlja izađe iz krize. Nešto tako nesuvislo, barem kada su u pitanju predštrajkački sindikalni zahtjevi, dugo se u ovoj zemlji nije čulo. Globalnoj gospodarskoj krizi se pristupa kao Genovskoj cikloni koja će donijeti trodnevne oborine na Kvarneru, ili kao turističkoj sezoni koja će se zbog lijepa vremena dva tjedna produžiti. Ovako iskazan zahtjev ukazuje na neozbiljnost i na slabost sindikata, odnosno radi se o svojevrsnoj sindikalnoj SOS-poruci upućenoj poslodavcu, odnosno državi. Kada već ne možemo ostvariti ono na što imamo pravo, onda nam dopustite da ostvarimo ono što vas neće koštati ništa, a nama će ipak omogućiti da ne potonemo do kraja u očima našega članstva.

Povijest hrvatskog sindikalizma prepuna je uspjeha s odgođenom primjenom. Odgođena primjena je sjajan recept kako neuspjeh pretvoriti u uspjeh, kako malo ili nimalo pretvoriti u puno, kako stagnaciju preobraziti u progres. Činjenica da su još poprilično svježa sjećanja na posljednji u nizu uspjeha s odgođenom primjenom, radi se dakako o famoznim sporazumima o plaćama iz studenom 2006., sigurno nije voda na sindikalni mlin. Prevariti nekog jedanput može biti rezultat okolnosti, prevariti nekog dvaput može biti stvar zaborava. Kada se nekog vara po treći puta, odnosno vara u nizu, onda problem nije u onome tko vara nego u onom koga se vara. Sindikati ovaj puta, za razliku od 2006., teško mogu računati i s potporom javnosti. Ta mjesecima se ta ista javnost minuciozno preparira za a priori negativan odnos naspram sindikalnom pritisku. Sindikate koji najavljuju štrajk javnost sve više percipira autistično, obezglavljeno u konkretnom vremenu i prostoru. Kakvi su izgledi akcija koje nemaju jasno osmišljen cilj, u koje se članstvo nevoljko upušta i koje javnost bezrezervno odbacuje? Slabi!-jedini je, na žalost, razborit odgovor na ova pitanja. Drugo je pitanje hoće li sindikalne odluke proisteci iz razboritog pristupa rješavanju problema. Činjenica da članstvo u prošlosti nije uvijek sankcioniralo iracionalne odluke svojih sindikalnih predstavnika zasigurno će i ovaj puta više odmađati nego pridonositi donošenju najmanje loših odluka.

Sindikata Preporod se, zajedničkom voljom vlasti i pojedinih sindikata javnih službi, za sada uspelo ignorirati u aktivnostima vezanim uz smanjenje plaća. Ipak našim prosvjedom, održanim 3. travnja, nismo željeli poslati čak ni jednu jedinu otrovnu strelicu naspram sindikalnim kolegama. Zašto? Preozbiljna je situacija za sve one koje zajednički predstavljamo, te bi se svako, ama baš svako, soliranje ovaj puta moglo pokazati pogubnim. Članstvo Preporoda će ovaj puta, bez iznimke, slijediti put ostalih sindikata javnih službi. Vrijeme će pokazati je li se moglo bolje i drugačije. Dokle god postoje makar i minimalne šanse za uspjeh, od pritiska se ne smije odustati. I to ne od nekakvog fingiranog pritiska. Pritiska, pravog, odlučnog, odgovornog. Pritiska kojim treba primorati na ustupke jednu bahatu i socijalno neosjetljivu vlast. Vodstvo Preporoda i naših skoro 9 tisuća članova ne misli idućih tjedana, u svemu što će se događati, od referendumu do eventualnog mirenja i štrajka, ništa, ama baš ništa, raditi s figom u džepu. Ostaje za vidjeti hoće li i naše sindikalne kolege postupiti na isti način?

POVJERENICI ŠKOLSKOG SINDIKATA „PREPOROD“ PROSVJEDOVALI ZBOG SMANJENJA NASTAVNIČKIH PLAĆA

Stipić: Oteto - prokleta!

Najviše boli to što nema solidarnosti onih koji imaju previše, a uzimaju od onih koji imaju premalo, poručio je Željko Stipić, predsjednik „Preporoda“ dodajući da učitelje na ulicu nije dovelo 100 ili 200 kuna jer njihovo dostojanstvo vrijedi više



Odnos vlasti prema obrazovanju oslikava se i kroz smanjenja plaća

„Vlasti su učitelje svojim ponašanjem pozvale na ulicu, a takvih izlazaka bit će sve više“

Krešimir Sever

Znamo da je ovo početak i da je naša bitka dugotrajna, a ishod neizvjestan, poručio je Željko Stipić, predsjednik školskog sindikata „Preporod“, pred stotinjak nastavnika, povjerenika tog sindikata, koji su u petak prosvjedovali na Trgu žrtava fašizma, nedaleko od sjedišta HDZ-a, gdje se, kako su poručili, ionako donose sve odluke. Odnos vlasti prema sustavu obrazovanja koji se oslikava i kroz smanjenje plaća, razlozi su za jučerašnji izlazak „Preporoda“ na ulicu. Rebalans proračuna je jednoglasno odbijen – s tom konstatacijom, a nakon glasanja o proračunu sa smanjenim izdavanjima za obrazovanje, povjerenici „Preporoda“ okončali su vjerojatno prvi u nizu prosvjeda zbog stanja u sustavu obrazovanja.

Darivanje znanja drugima

- Mi nemamo rezervne položaje niti članstvo u nadzornim odborima. Mi živimo od svojih crkavica, poručio je Stipić, dodajući da najviše boli to što nema solidarnosti onih koji

imaju previše, a uzimaju od onih koji imaju premalo. Ban-ske dvore i Pantovčak, kazao je Stipić, spaja ljubav prema skupocenim igračkama.

- Ako ima novca za četiri milijuna kuna vrijedan BMW ili 4,6 milijuna kuna za mercedese, onda mora biti i za učiteljske plaće, poručio je Stipić, dodajući da učitelje na ulicu nije dovelo 100 ili 200 kuna jer njihovo dostojanstvo vrijedi više.

- Nemam stan, vikendicu niti automobil. Nisam bogata, niti ću to ikada biti. Radim svaki dan, i honorarne poslove da preživim. Srezala sam sve troškove još prije ove krize. Ne gledam izloge, jer si govorim da mi to ne treba, ne odlazim u kino i kazalište osim ako to nije nužno. Učlanila sam se u knjižnicu jer knjige ne mogu kupovati, veli Darja Mrđen, učiteljica glazbenog odgoja s 26 godina radnog staža. No, iako se odrekla „puno toga u životu“, Darja Mrđen ističe da se ne kaje jer je izabrala jedno od najljepših zanimanja, ono koje daruje znanje drugima.

- Tko ima pravo izručiti javni sektor u privatne ruke, zapitao je Krešimir Sever, predsjednik Nezavisnih hrvatskih sindikata. On smatra da potpora poslodavaca smanjenju plaća u javnom sektoru „nije badava“ jer „oni čekaju sutra, kada će obespravljeni radnike pozvati da za stotinjak kuna više rade u njihovim privatnim školama, zdravstvenim ustanovama“. Hrvatska ima „fingirani socijalni dijalog“, on nije dao rezultata i treba ih tražiti drugdje. Vlasti su, veli Sever, učitelje svojim ponašanjem pozvale na ulicu, a takvih izlazaka bit će sve više.

Znanje je pravi kapital

- Ono što najviše vrijedi u javnim službama su ljudi, njihov profesionalni odnos, radna etika, ističe Andrea Zlatar, dodajući da se može „bez neke zgrade, bez nekih cesta“, ali se bez obrazovanja i kapitala koji on nosi ne može.

- Znanje je pravi kapital, a žele nam reći da je jedini kapital koji postoji finansijski kapital, veli Zlatar, dodajući da je i virtualni kapital pokazao da se može urušiti. Povjerenicima „Preporoda“ jučer su se solidarno pridružili i predstavnici sindikata u mirovinskom osiguranju, kulturi, ali i SSH-ovi sindikati zdravstva i obrazovanja.

Gabrijela GALIĆ



Prosvjednici pred Trgom žrtava fašizma

Glasilo Sindikata zaposlenika u hrvatskom školstvu Preporod, Petrinjska 59a, 10000 Zagreb
Izdavač: SZHS Preporod
Uredništvo: Sonja Mudrić i Marko Ružić

Urednik: Željko Stipić
Priprema i tisak: I.T.M. VRBOVEC d.o.o.
Glasilo je besplatno; prijavljeno je Ministarstvu kulture sektoru za informiranje 19. lipnja 1995. godine, klasa: 008-02/95-01-01, ur-boj: 532-03-5/2-95-01/142.

Rješenjem Ministarstva kulture od 6. srpnja 1995. godine, klasa:612-10/95-01-1267, ur-broj: 532-03-1/7-95-01.
Glasilo je oslobođeno poreza na promet.

Poruke govornika s prosvjednog skupa: Darja Mrđen, Krešimir Sever, Andrea Zlatar i Željko Stipić

Darja Mrđen, učiteljica



Učiteljica sam. Kada sve kažem, svima je sve jasno, a opet mnogima nije jer naš posao većinom vežu samo uz djecu, pa kažu - Joj, vama je „super“! Zatim slijedi ono standardno pitanje, a zašto se vi žalite? No, tu nije kraj - iza toga obično slijedi ona neugodna šutnja, pa klimanje glavom kao da im je žao jer dobro znaju gdje smo, tko smo i kako nam je, te koliko se naš posao cijeni. Kada preživite sve te komentare slije-

di onaj pogled žaljenja, ali i zanimljiva reakcija - ok, znamo, nemate veliku plaću, ali zato imate praznike. Za to ste dovoljno plaćeni.

Nitko nikada niti ne pomisli kakav je to posao, koliko snage, volje, energije, kreativnosti, znanja, upornosti, strpljenja i odgovornosti jedan učitelj, profesor, treba imati da bi taj isti posao i odradio. Samo oni koji su uključeni u direktan rad s djecom realno znaju kako nam je, što imamo, a što nemamo. Zato je danas teško reći - učitelj sam. Ne znam koliko je dobro biti na margini društva koje želi - društvo znanja - a ne ulaže dovoljan napor da i stignemo tamo. Ne znam koliko je dobro ako razmišljate o preživljavanju, a s druge strane imate posao - pa se pretpostavlja da od tog istog posla možete i pristojno živjeti. Ne znam koliko je dobro boriti se za svoja prava, ako vas je društvo stavilo u poziciju sve manjeg priznavanja istoga. Ne znam koliko je dobro živjeti u tišini spoznaje onoga što je, a ništa ne reći.

Srezala sam sve troškove još puno prije ove krize. Kupujem samo najnužnije, otplaćujem ratu kredita, radim sve i svašta samo da ostanem prisebna kada gledam ili čitam vijesti. Ne gledam izloge jer si govorim kako mi više ništa ne treba niti to što vidim mogu kupiti. Ne odlazim u kino, kazalište ako nije potrebno. Učlanila sam se u gradsku knjižnicu kako više ne bih kupovala knjige. Radim. Ostalo mi nema smisla, a opet živim i pokušavam misliti pozitivno jer znam da nisam jedina i jer znam da ne mogu baš tako reći - briga me. Postojim, radim i mislim, a taj dio mi nekako najteže pada.

Tužno je reći - nisam ništa stvorila, nemam stan, nemam vikendicu, niti službeni mobitel, niti laptop, koristim i trošim onoliko koliko imam, a puno toga uglavnom za posao kojeg radim. Nisam bogata, niti ću to ikada biti. Radim i stvaram svaki dan, a sve ono što radim, radim zbog sebe i drugih. Dajem dio sebe, a to nije mala stvar. 26 godina u prosvjeti iscrpi, kao i želje za bolje sutra, a opet s druge strane ne bih ostala tu gdje jesam da ne vjerujem. Vjerujem jer učim one koji tek trebaju postati veliki, što nije mala stvar, niti mala odgovornost. Biti učitelj nije lako, to je zanimanje koje smo odabrali, zanimanje koje bi trebalo biti jedno od najljepših jer dajemo i prenosimo znanje - a kažu znanje je sve. To je bogatstvo koje nema svoju cijenu na tržištu rada.

KREŠIMIR SEVER - predsjednik Nezavisnih hrvatskih sindikata

Danas je dobar dan za prosvjed, no, svaki je dan dobar za prosvjed. Pogotovo, nažalost u vremenima u kojima mi živimo. Kada je kolega Stipić, obraćajući se novinarima ispred našeg polazišta ovamo, rekao kako iz salonskog sindikalizma treba krenuti na ulični sindikalizam, zapravo je izrekao misao koja nas podsjeća da imamo fingirani socijalni dijalog i socijalno partnerstvo, a da se stvarnost odvija negdje drugdje. I s obzirom na to da taj fingirani dijalog nije dao rezultate, očito je da se i rezultati trebaju potražiti negdje drugdje. Stoga, rekao bih, nije kolega Stipić, nije sindikat Preporod, taj koji nas je sve zajedno pozvao ovamo, nego su nas pozvale hrvatske vlasti svojim ponašanjem i očito je da će takvih poziva, na žalost, biti sve više, jer je u ovoj zemlji sve više obespravljenih, sve više preslabo plaćenih, a od njih se očekuje samo da rade sve više. U tim se uvjetima događa i današnji prosvjed. Kada su svi sindikati, bez obzira bili oni iz javnog ili iz privatnog sektora, rekli kako se protive smanjenju plaća u javnom sektoru, nije to bilo samo iz sindikalne solidarnosti, nego je to bilo i iz osjećaja da se smanjivanjem plaća u javnom sektoru taj sektor urušava i da ga se polako sprema izručivati privatnom sektoru. Nas ne čudi puna potpora privatnog sektora, Hrvatske udruge poslodavaca i poslodavaca u cjelini smanjenju plaća u javnom sektoru. Oni čekaju sutrašnji ili preksutrašnji dan kada će dio tih istih slabo plaćenih, obespravljenih ljudi pozvati k sebi za sto ili dvjesto kuna veću plaću, pa da u njihovim privatnim školama, u njihovim privatnim klinikama, u njihovim



privatnim uslužnim djelatnostima ponude građanima usluge do kojih bi oni trebali imati što jeftiniji i prihvatljiviji pristup. To je nešto što smo u praksi već vidjeli prije nekoliko godina nakon velike poplave u New Orelansu kada je gospodin Friedman konačno dobio prigodu da njegova krajnje liberalistička filozofija u gospodarstvu zaživi i kada je rekao: „Ovo je prigoda da ne obnavljamo javne škole, nego ćemo graditi privatne škole, a onda ćemo građanima dati „vouchere“ kako bi s njima ulazili u te privatne škole.“ To je danas ono što se i nama valja, to znači da ljudi već bježe iz školstva, iz zdravstva, iz kulture, iz socijale, iz državnih i javnih službi u cjelini, urušava se čitav sustav. Mladi se ljudi ne žele ići obrazovati za ta zanimanja jer vide da su potplaćena. Oni koji su i završili te fakultete, bježe onamo gdje će biti više plaćeni. I sad se postavlja ključno pitanje - tko u ovoj zemlji ima pravo potplaćujući javni sektor taj isti sektor izručivati privatnicima? Jer, ako bi taj sektor trebao biti najpovoljniji za sve građane, ako bi trebao osigurati jednakopravnost svima, bez obzira na dubinu nečijeg džepa i debljinu nečijeg novčanika, to ne smije istovremeno značiti da ljudi koji rade u tom sektoru trebaju biti potplaćeni, dapače! To su ljudi koji doista rade za opće dobro i to jedno društvo treba prepoznati u njihovim plaćama i njihovim pravima. Moramo tražiti i očekivati da se dostojno plate ljudi koji su danas na usluzi građanima Republike Hrvatske, koji odgajaju djecu, školuju djecu, koji nas liječe, koji se brinu o našem zdravlju, ali koji isto tako čuvaju javni red i mir, koji su nam na usluzi na različitim šalterima. Ovdje, u našoj blizini, dvjestotinjak metara dalje, nalazi se još jedan bastion koji se zove Hrvatska narodna banka. Kažu nam da je samo njihova dobit prošle godine bila tolika da nitko od ovih ljudi ne bi ostao bez povećanja plaća da se samo dio tih sredstava „upumpao“ u javnu blagajnu. Pa se moramo s pravom pitati kako u jednoj zemlji u kojoj svi trebaju služiti građanima mogu postojati i oni koji služe samima sebi samo radi toga što netko kaže da su po zakonu samostalni i neovisni. Oдавde treba danas otići poruka i onima koji danas dižu ruke za rebalans državnog proračuna - dakle, vaše dizanje ruke za rebalans ujedno znači i vaše dizanje ruke za smanjenje plaća u državnim i javnim službama. Možda to vas ni ne brine, jer ćete imati prosječnu mirovinu preko deset tisuća kuna, a prosječna mirovina u Hrvatskoj tek je malo veća od dvije tisuće i sto kuna. Možda vas to ne brine zbog vaših plaća od trinaest, petnaest, sedamnaest ili ne znam koliko tisuća kuna, a prosječna plaća u Hrvatskoj je oko pet tisuća i dvjesto kuna, opterećena različitim kreditima. Možda to ne brine ni hrvatske poslodavce jer će moći svojoj djeci platiti privatne škole, jer će si moći platiti privatne zdravstvene usluge. Svaka ruka podignuta za rebalans proračuna usmjerena je protiv interesa ovog naroda i ovih građana.

Prof. dr. **ANDREA ZLATAR**, profesorica književnosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu

Poštovane kolegice i kolege, svima vam želim dobar dan i dobar početak, vjerujem, naše zajedničke akcije. Mi smo, nije čudo, ovdje zajedno - uvijek su to tri prostora: prostor socijale i zdravstvo, kulture, prostor obrazovanja i znanosti. Zajedno smo zato jer predstavljamo područje javnih politika, onih politika koje postaju javne kad bivamo ucijenjeni i kad nas se prisiljava da odustanemo od svih standarda. Radim više od dvadeset i pet godina u kulturi i znanosti. Radila sam i u nezavisnom i u zavisnom sektoru, u institucijama, i ono što sam naučila u tih gotovo trideset godina je to da jedino što imamo su ljudi koji vrijede, ljudi koji su usprkos svemu što se zbivalo uvijek računali na svoj osobni moral, na svoj profesionalni odnos prema poslu, na svoju radnu etiku. I upravo u ime tog profesionalnog odnosa, u ime te radne etike, u ime naše osobne odgovornosti mi smo danas ovdje, jer moramo štiti ne sebe osobno, nego naše profesije i ono što one znače u društvu. A one u ovom društvu znače sve, one u ovom društvu predstavljaju njegov srednji prostor, prostor u kojem živimo, prostor u kojem se to društvo oblikuje. Jer, dobro znamo - bez neke zgrade ćemo moći, moći ćemo i bez nekih cesta, ali nećemo moći bez naših ljudi i nećemo moći bez ovih mladih generacija koje bismo trebali obrazovati. I znamo dobro, tjednima već u medijima traje kampanja koja nam govori - „svi smo isti, ne radi se u javnim službama, profesori loše rade, što oni rade za svoju plaću“... Tjednima i tjednima slušamo jednu te istu poruku, poruku koja je upravo trebala „omekšati“ javnost, poručiti da smo zapravo svi jednako odgovorni i da moramo popustiti pred ucjenama koje predstoje i koje su ovdje. Međutim, mi nismo isti, jer mi radimo. I radimo za opće dobro, pokušavamo najbolje što možemo u postojećim uvjetima. Sami kopiramo, ispravljamo domaće zadatke, kupujemo knjige, dajemo sve od sebe onoliko koliko možemo. Često ljudi daju u knjižnice više svojih knjiga nego što one dobivaju sredstava od grada ili države. I doista, kakvu poruku mi šaljem onima s kojima radimo ako šutimo? Lošu poruku, jer znači da se mirimo i znači da ne vjerujemo sami u sebe. A ja mislim da vjerujemo u nas zato što vjerujemo u djecu s kojom radimo i vjerujemo u ljude uz



koje radimo. I mislim da upravo u ime te vjere s ove akcije mora krenuti naša zajednička poruka - mi ćemo se osobno snaći i preživjeti, ali želimo da ovo društvo zadrži svoje profesionalne standarde, a njih možemo zadržati samo mi. Tako da kada radimo neku predstavu ili pišemo knjigu, znamo da društvo vrednuje to što radimo. Da kada držimo nastavu u školi ili vodimo djecu u muzej znamo koliko to vrijedi. I da onda našoj djeci prenesemo poruku kakav je simbolički kapital ovog društva. Jer to je ono gdje nas žele prevariti, žele nam reći da je jedini kapital financijski kapital. A prošlih šest mjeseci vrlo smo lijepo vidjeli kako se taj financijski kapital ruši, ruši na virtualnim ljestvicama i u bankama. To je taj nestabilni kapital koji se srušio. Pravi kapital koji mi imamo - to su naša znanja, to su naše ustanove, to je obrazovni sustav. To je prostor iz kojeg se razvija društvo. I zato, upravo vjerujući u naše znanje, ali i cijeneći sve naše osobne doprinose, cijeneći naše osobne vrijednosti, upravo oдавde kažemo - mi moramo štiti svoju profesiju jer time štimo cijelo društvo, jer time štimo i svoju budućnost.

ŽELJKO STIPIĆ, predsjednik Sindikata zaposlenika u hrvatskom školstvu Preporod

Kolegice i kolege, dragi prijatelji!

Rijetke su zemlje u svijetu u kojima je moguće petini onih koji rade srezati plaće, a da odgovor bude po onoj narodnoj „ujeo vuk magare“. Rijetke su zemlje u svijetu u kojima je moguće da se vlast ponaša kao da je potpisi ne obvezuju. Rijetke su zemlje u svijetu u kojima su sindikati vlasti dobri samo kada joj podanički služe, a čim dignu svoj glas oni se pretvaraju u neprijatelje države u neprijatelje režima.. Hrvatska je jedna takva zemlja i nama je, očito, živjeti u jednoj takvoj zemlji. Kada smo donosili odluku o našem današnjem prosvjednom skupu, onda smo željeli da se dogodi nekoliko stvari - prvo, da prosvjedujemo na pravom mjestu, drugo da to bude u pravo vrijeme, i treće, da naše poruke ne budu uvijene, da naše poruke ne budu izrečene ezopovskim jezikom. Željeli smo da se vrlo jasno čuje što to prosvjetari žele. Vrijeme prosvjeda nismo birali mi - dva kilometra zapadno od nas, upravo u vrijeme dok ovo govorimo, saborski zastupnici dižu svoje ručice za ono protiv čega mi ovdje prosvjedujemo. Što se tiče prostora, mi znamo da bi nam danas bilo mjesto negdje drugdje, isto dva kilometra zapadnije, ali želimo da i to čuju oni koji nas sada slušaju pedeset metara istočnije. Oni koji su imali hrabrosti donijeti odluku da nama nije mjesto na Markovu trgu, morali su računati s tim da ćemo mi doći pred njihova vrata. A koje su naše poruke? Nije nas ovdje dovelo sto ili dvjesto kuna, naše dostojanstvo vrijedi više. Nas je ovdje dovela nepravda. A u čemu se ta nepravda sastoji? Ta se nepravda sastoji u potpunom izostanku solidarnosti onih koji u ovoj zemlji imaju previše s nama koji nemamo ništa ili imamo malo. Mi više ne želimo šutjeti, šutjeti u zemlji u kojoj je jedino što valjda spaja dva brijega, Pantovčak i onaj drugi, zajednička ljubav prema skupim igračkama - s jedne strane BMW-ima, a s druge strane mercedesima. To je, dakle jedino što ih spaja, a o svemu ostalom kao da imaju različita mišljenja. U takvoj zemlji boli da ako ima 4 milijuna kuna za BMW, ako ima 4,8 milijuna kuna za mercedes, onda ne može biti nula kuna za učeničku lektiru, ne može!!! Ne može u ovoj zemlji biti novaca za raznorazne poticaje koji nisu ništa drugo nego kupovanje glasova, a nemati novaca za stručno usavršavanje naših učitelja. Ovdje ću izgovoriti i treći primjer - vidimo da jedan visoki dužnosnik kupuje stan u vrijednosti od nekoliko milijuna kuna, a znate li koliko su predviđeli za subvencionirane stambene kredite mladim učiteljima - 0,5 milijuna kuna! Znači - deset godina za vrijednost njegovog stana!!! Drugi smjer u kojem želimo da idu naše poruke s ovog skupa jesu naši sindikati. Žalosti nas, jako nas žalosti ono što se događa proteklih tjedana. Naime, mi se pitamo - do kada tako? Jasno je da su svi sindikati koji postoje u ovoj zemlji zapravo preslabi za jednu vlast koja je bezobzirna, socijalno neosjetljiva, korumpirana i kojoj nije na duši radnik. Ako svi mi zajedno skupimo naše snage, ako nakon ovog prvog koraka u kojem smo pozvali povjerenike jer oni moraju biti primjer u svojim školama, pozovemo naše nastavnike, naše stručne suradnike, sve zaposlene u našim školama, onda će nas biti deset, stotinu puta više! Kaže ministar financija da to što nam sada rade spašava naša radna mjesta. A mi mu baš s ovog mjesta želimo poručiti - on opet laže! Lagao je prije pet mjeseci kad nas je uvjeravao kako će nas kriza zaobići, pa nam je lagao prije dva mjeseca kada je govorio da rebalans neće biti, a sada opet laže jer ćemo se za mjesec, dva ili tri, morati boriti za svako, ama baš svako, radno mjesto. I, na kraju, mi znamo da je ovo početak, mi znamo da je naša zajednička bitka dugotrajna, da je ishod te bitke neizvjestan. Ali, kolegice i kolege, mi nemamo rezervne položaje, mi nemamo članstvo u Nadzornim odborima, mi nemamo dodatne prihode, mi živimo od tih naših crkavica, i zato, nitko umjesto nas neće podići glas! I završit ću ovaj prosvjed motom pod kojim smo ga sazvali, a oni koji se nalaze blizu ovog mjesta neka ga dobro čuju i neka se nad njim zamisle. Ponovit ću stoga još jednom glasno - OTETO-PROKLETO!



BOLJE NISMO NI ZAVRIJEDILI!?

Nedavno me upitala kolegica znam li što je definicija farse, dijete piše domaću zadaću, hitno je treba joj javiti telefonom. Nisam znala definiciju, jer mi definicije nikada nisu bile jača strana. No sasvim sam sigurno znala da solidno dug period statiram u jednoj takvoj vulgarnoj komediji (ne svojom krivicom), da sam mimo svoje volje dio jedne šaljive, lakomislene i nepristojne komike. Ova komika je zabavna, vjerojatno, s jedne strane odabranima za koje je nedavno bio organiziran poseban koncert s vrhunskim izvođačima u HNK-u, a koje su dotični iznervirali plješući kad je trebalo i kad nije trebalo, a s druge pak strane velikim sindikalnim trgovcima koji već godinama opstaju na sindikalnoj sceni.



Pamtim retoriku odabranih u ratu - moramo imati ra-

zumijevanja, zemlja se razara, zajednički moramo podnijeti teret rata! I razumjeli smo. I podnosili. Svima je bilo teško.

Nakon rata-da, zaostajemo s plaćama, ali kako možemo o plaćama sada kada se razrušena država obnavlja. Gledali smo kako se prodaju i kupuju tvornice, pokoje istarsko selo, neki mali jadranski otočići, hoteli na jadranskoj obali. Bit će nam bolje! Nova država ima viziju, cilj, stručnjake! Samo se još malo moramo strpjeti! Kupuju se preskupi automobili, avioni, jahte, zemlja se i nadalje rasprodaje, krađe, korupcija i nepotizam jačaju, malverzacije sve sofisticiranije. Bit će bolje! Uvjeravaju nas.

Tu su kolektivni ugovori. Oni će nas zaštititi, osigurati naš položaj u društvu, prava, bolje plaće. Uočavamo zabludu. Odlučujemo da je dosta. Izborit ćemo se štrajkom za naša prava. Odlučni smo. Štrajk traje. Neki ne ulaze u štrajk. Zbog toga su nagrađeni „Pugelnicom“. Shvatili smo-ministar nije na našoj strani. Razumijemo. Mora biti poslušan! Kao i svi ministri prije i nakon njege.

Sjećamo se i štrajka prije dvije godine!?! Svi smo bili na nogama, svaki smo dan bili sve snažniji, usprkos pritiscima. Po prvi puta smo bili spremni ići do kraja. Konačno izjednačiti plaće. A onda se pojavljuje najveći trgovac svih vremena i „spašava“nas!!! Po prvi puta jasno prepoznamo trgovce na veliko!Dotična gospoda potpisuje „spasonosni“ Sporazum! Blažo nama! Za tri godine izjednačit ćemo se s prosječnim plaćama u državi! Našoj državi! Socijalno osjetljivoj i pravednoj! Sada još i sindikalni spasitelji rade za nas. Gdje će nam samo biti kraj?

Najveći trgovac trgovaca, lišen svake samokritičnosti, perfidno računa na faktor zaboravnosti kod prosvjetne populacije, te svojom glasnom retorikom i odgovarajućom mimikom koju prilagođava trenutku, već predući niz godina obmanjuje prosvjetare od pregovora do pregovora, uvjera-

vajući ih svaki puta kako je potpisani Sporazum ili Kolektivni ugovor „odrađen“maestralno i u našu korist. Drugi, manji trgovac, kao podrška, nesigurno se smješka, gotovo nikada ne otvara usta, ali se uspješno skriva iza ramena prvog, glavnog trgovca. Glavni trgovac bi se manjeg trgovca davno odrekao, da kojim slučajem manji trgovac ima neko svoje mišljenje ili stav i da nema masu koja ga se, iz još uvijek nerazumljivih razloga, nije odrekla.

Danas – velika kriza. Sva sreća nisu krive naše plaće! Možemo mirno spavati! Nisu stigle biti krive, jer još nisu dosegle ni prosječnu plaću u državi. I gle čuda, na scenu opet stupa najveći sindikalni trgovac svih vremena. Nema gdje ga nema, da glasno, uzrujano i – opet “brani moj dignitet”!!! Ma pitam se odakle mu obraz i hrabrost da me uvjerava kako 6-6 nije 0? Kako uopće može spominjati Sporazum o plaćama, kada je danas sasvim sigurno svima jasno kakva je „dobra“ trgovina napravljena tim famoznim Sporazumom o plaćama, te kako će mnogi prosvjetari po sili zakona morati otići u mirovinu i tada, vrlo vjerojatno, završiti u pučkim kuhinjama, ne dočekavši ni izjednačavanje s prosjekom plaća u državi. Kako ne vidi da je izgubio vjerodostojnost? U stvari, pitanje je krivo! Kako oni koje predstavlja, ne uočavaju tko je njihov predvodnik?

Ma ne, zaista bolje nismo ni zavrijedili! Ako smo toliko godina u stanju slušati iste floskule, na istu temu, od istih ljudi na sindikalnoj sceni, koji nas tretiraju gore od naše „socijalno osjetljive“ države, svaka nam čast! Morat ću još danas svojevoljno otići na šišanje. To je izgleda još jedino što svojevoljno mogu učiniti za sebe, kako se ne bih osjećala kao ovca u toru koja tek čeka šišanje.

Gordana Kovač Bluha

STOTINE PRAVNIH SAVJETA - www.sindikat-preporod.hr
Olivera Marinković, pravna savjetnica u Hrvatskoj zajednici osnovnih škola

ŽULJ ME SAD MANJE BOLI!



Kad ti netko stane na žulj normalno je dreknesh. Normalno je i kad poslodavac stane na žulj radnika od njihovih sindikata očekivati da će omogućiti da organizirano i javno dreknu. Tako organizirano i javno na ulici iskazivanje nezadovoljstva stajanjem na žulj naziva se još i prosvjed. Svjedoci smo mnogih takvih sindikalnih reakcija odnosno sindikalnih prosvjeda pa tako i u organizaciji školskih sindikata. Prosvjedi školskih sindikata gotovo redoviti su se događali krajem godine kada se donosio državni proračun. Posebno mi je u sjećanju onaj iz 1998. koji je posebno lijepo zabilježen u Novom listu od 26.11.1998. Nadnaslov članka glasi „ POLICIJSKA BLOKADA ZAUSTAVILA DVJESTOTINJAK SINDIKALNIH POVJERENIKA U

POKUŠAJU PROSVJEDA NA MARKOVU TRGU“. Na priloženoj fotografiji vide se čelnici nekoliko školskih sindikata s uzdignutim transparentima kako zajedno predvode skupinu sindikalnih povjerenika. Prosvjed je organiziralo pet školskih sindikata, a iz razloga nezadovoljstva predviđenim izdvajanjem za školstvu u proračunu za 1999. godinu.

Nedavnim smanjenjem plaća i kresanjem sredstava u proračunu Vlada nam je dobrano nagazila na žulj. Neko vrijeme izgledalo je kao da ćemo stisnuti zube i da nitko neće dreknuti. Činilo se kao da su sindikati zamrli i prepustili se sudbini. Doduše sindikati su pregovarali, a mi smo slušali izvješća s dugotrajnih i neplodnih pregovora, bili zastrašivani otkazivanjem kolektivnih ugovora, optuživani za socijalnu neosjetljivost i čekali. A nas je žuljalo.

Sjednicu Sabora, na kojoj se donosio Zakon kojim nam se smanjuju plaće, pratio sam u svojoj zbornici. Bilo je očito da će zakon biti izglasan. Slušao sam i komentare kolegica i kolega, a i njihove upite o tome što poduzimaju sindikati i gdje su sada? Vidjelo se da nisu zadovoljni mojim odgovorom kako činimo ono u ovom trenutku možemo. Idući tjedan opet su nam nagazili na žulj. Raspravlja se o rebalansu proračuna. Želi se i školstvu, od ionako nedostatnih sredstava, nešto oduzeti.

I onda, ipak se desilo ono što je i normalno da se trebalo desiti. Ipak našao se jedan školski sindikat, za kojega neki tako zlorado naglašavaju manjinski, koji je znao kako i kada treba reagirati, koji je znao što mu je dužnost i tu dužnost izvršio. Manjinski sindikat po broju članova time se pokazao da je po svom djelovanju većinski. Sindikat PREPOROD najavio je javni prosvjed i u pravo ga vrijeme izvršno organizirano proveo. Pitanja a gdje je sada sindikat nisam više trebao slušati. Zaposleni u školstvu mogli su tako spoznati da se obrazovanje, kao dio unutar tih javnih službi, nije izgubilo. Tijesnom većinom rebalans je ipak izglasan ali prosvjedom smo postigli da će trajno ostati zabilježeno da je ponovno netko rekao ne takvoj politici prema obrazovanju.

I zato sam ponosan što je to tako snažno izrekao sindikat kojem i ja pripadam. Moj Preporod. I žulj me sada manje boli. Dobro je što i ostali školski sindikati zajedno sa sindikatima javnih službi ne miruju i također najavljuju prosvjede i eventualni štrajk. Njihova procjena o pravom trenutku je eto drugačija, ali svaku akciju koja je usmjerena k zaštiti dostojanstva i standarda nas i obrazovanja u cjelini svakako treba podržati. Možda se 1998. ponovi.

Ivan Korotaj

OSIGURANJE AUTOMOBILA – NOVA POGODNOST ZA ČLANOVE
INFORMIRAJTE SE KOD VAŠEG POVJERENIKA
ILI NA
www.sindikat-preporod.hr

...NOVOSTI.. NOVOSTI..NOVOSTI.. NOVOSTI..NOVOSTI.. NOVOSTI...

17. ožujka Predsjednik Sindikata, uz državnog tajnika **Želimir Janjića**, u emisiji Hrvatska uživo Hrvatske radio-televizije govorio o problemu sigurnosti u školama, odnosno o inicijativama Preporoda vezanim uz poboljšanje sigurnosti učenika i nastavnika u osnovnim i srednjim školama.

18. ožujka Preporod se obratio dopisom Vladi RH u kojem je upozoreno na nedopustive postupke Vlade Republike Hrvatske vezane uz tretman pojedinih sindikata u kolektivnim pregovorima. Dopis je, osim potpredsjednici Vlade **Jadranka Kosor**, poslan potpredsjedniku Vlade **Damiru Polančecu**, predstojniku Ureda za socijalno partnerstvo **Vitomiru Begoviću** i državnoj tajnici za rad u Ministarstvu gospodarstva, rada i poduzetništva **Veri Babić**.

19. ožujka Potpredsjednica Vlade **Jadranka Kosor** odgovorila na dopis Preporoda kojim se upozorilo na nepravilnosti, nekorektnosti i protuzakonite radnje koji se u posljednje vrijeme događaju na relaciji Vlada i sindikati javnih službi. Od strane Vlade odbačene su primjedbe Preporoda. Podsjećamo da je zbog navedenih primjedbi, odnosno nekih od primjedaba vezanih uz kolektivno pregovaranje, Preporod u sudskom sporu s Vladom RH.

20. ožujka S ravnateljima međimurskih osnovnih škola predsjednik i pravnica Sindikata održali sastanak na kojem se razgovaralo o sindikalnim aktivnostima vezanim uz poboljšanje materijalnog položaja zaposlenih koji rade u školama u koji-

ma se školuju djeca pretežito romske nacionalnosti.

* U IV. osnovnoj školi Varaždina održana tiskovna konferencija „Osnovno školstvo između dva neslavna rekorda: 800 dana bez KU i rekordnog zaostajanja za prosječnim plaćama. Uz predsjednika govorio i predsjednik Županijskog vijeća Varaždinske županije **Nevesin Vusić**.

*Održano Županijsko vijeće Varaždinske županije. Uz uobičajene točke dnevnog reda županijskih vijeća početkom godine (godišnji izvještaj i financijski izvještaj) razgovaralo se o aktualnostima u školstvu, napose o inicijativi Vlade RH za smanjenjem plaća zaposlenim u državnim i javnim službama.

23. ožujka Preporod reagirao priopćenjem na najavu Vlade da jednostrano raskine sporazum sa sindikatima i smanji plaće zaposlenim u državnim i javnim službama. Još jednom Preporod upozorio na činjenicu da su u studenom 2008. godine prosječne plaće zaposlenih u osnovnim školama bile 604 kuna niže od prosječnih plaća u državi.

24. ožujka Preporod održao tiskovnu konferenciju „Opći štrajk javnih službi – najučinkovitiji odgovor na smanjenje plaća“ Sa tiskovne konferencije još jednom odasлана poruka o potrebi zajedničkog nastupanja i djelovanja svih sindikata u državnim i javnim službama.

27. ožujka Priopćenjem Preporod reagirao na izglasavanje zakona kojima se tek simbolično smanjuju plaće saborskim

zastupnicima, odgađa primjena zakona o pravu na povlaštenu mirovinu... Istim priopćenjem osuđena kupovina stranačkog automobila u vrijednosti za koju nastavnik mora raditi 63 godine.

28. ožujka Tiskovnom konferencijom „Odgoj i obrazovanje – najveća žrtva rebalansiranog proračuna za 2009. godinu“ Preporod upozorio na negativna obilježja državnog proračuna u dijelu koji se odnosi na osnovno i srednje školstvo.

1. travnja U OŠ Hugo Badalić u Slavonskom Brodu održana tiskovna konferencija s koje je najavljen prosvjedni skup Sindikata Preporod. Osim o prosvjedu na tiskovnoj konferenciji **Šimo Vukasović, Filip Mamić i Željko Stipić** govorili su o posljedicama smanjenja sredstava za obrazovanje.

* Pod vodstvom **Filipa Mamića**, županijskog povjerenika, održano Županijsko vijeće Brodsko-posavske županije. Uz izvrstan odaziv povjerenika raspravljalo se o aktualnim temama u sindikatu i školstvu.

3. travnja Održan prosvjedni skup „Oteto-proketo“ na kojem su sindikalni povjerenici iskazali svoje nezadovoljstvo smanjenjem plaća zaposlenim u državnim i javnim službama, odnosno smanjenjem sredstava za obrazovanje i znanost. *Održana Izvanredna sjednica Središnjeg odbora NHS-a. Raspravljalo se o dokumentu Prijedlog Smjernica za vođenje usklađene politike plaća i cijena. Zaključeno je da Nezavisni hrvatski sindikati odbiju ponuđeni dokument.

24SATA

NOVI LIST

SLOBODNA DALMACIJA

Večernji list

Jutarnji list

VJESNIK



prenosimo iz tiska...